

ærede Talere have berørt. Det er dette, at det forekommer mig, at den høitærede Finantsminister har haaret sig, for min simple Forstand at se, lidt forkert ad ved at blande Krigstoldskatten ind heri. Jeg vil appellere til de ærede Herrer, som ere Statens store juridiske Hoveder, om det er rigtigt at blande den Krigstoldskat, som vi fik efter Krigen, ind med i vor rigtige Toldlovgivning og saa sige: Der hviler en saadan Told paa alle disse forskjellige Varer, som her ere regneede op, og idet vi fastsatte disse Satser, have vi lavet en Krigsskatlov til en virkelig Toldlov, som den efter min Formening aldeles ikke er. Krigstoldskattens Betydning kjende vi jo Alle, og vi veed, hvorfor den blev til Lov. Jeg tør ikke paastaa det, men det forekommer mig, at der ifjor engang ovre fra den anden Side blev fremsat en Paastand lig den, jeg nu her har fremsat. Det er Hovedmomentet, som gjør, at jeg ikke i Et og Alt kan slutte mig til denne Revision af Toldloven, fordi den foruden at være en Revision af Toldloven tillige er en Fornælse af Krigstoldloven, som efter min Mening forlangst burde være hævet.

Naar jeg skulde sige et Par Ord om de forskjellige Poster, er det ganske vist, at der kan være store Forskjelligheder i Opfattelsen af, hvad der hører under Luxus- og Nødvendighedsartikler, og der kan jeg maafe ogsaa nærmest have mine egne Anskuelser. Naar her Tolden paa Kul, Jern, Metal og tilbels Træ er ophævet, tror jeg ikke, at det kommer den arbejdende Befolkning stort tilgode. Det er allerede fremhævet af den foregaaende Taler, at det vilde spille en meget lille Rolle for den. Jeg tror nu, at til Nødvendighedsartikler hører meget snarere Kaffe og Sukker end Kul, Jern og Metal, og jeg tror, at hele den arbejdende Befolkning i Danmark husholdningsvis bruger flere Pund Kaffe og Sukker, end den bruger Tønder Kul. Der er fremhævet af en af de foregaaende Talere, hvor vigtigt det var at have Tolden paa Petroleum. Dette er en Vare, hvor jeg tror, at Toldens Ophævelse vilde komme Befolkningen, det vil sige den arbejdende Befolkning, tilgode; thi det er en Vare, der bruges i alle Husholdninger, da det er den billigste Belysning, man har. Betragter man Kaffe og Sukker som nogle af de vigtigste Nødvendighedsartikler, er det jo klart, at Toldens Ophævelse vilde medføre meget store Tab for Statskassen. Jeg tager nu Sagen, ligesom naar man sidder i et Sogne- eller Amtsråd, og man skal ligne Budgettet; saa skal man se sig om efter Penge til de Udgifter, der skulle til, og staffe dem tilveie paa den billigste og retfærdigste Maade. Det Samme er tildels Tilfældet her ved de foreliggende Love,

idet jeg kan være enig med den høitærede Finantsminister i, at vi skulle beholde de nuværende Indtægter; men saa har det forundret mig, at man har tryet til de Midler, man har, for at faae Erstatning for Tolden paa de Varer, som ere bleve toldsfrie. Jeg kan nu ikke sige noget Bestemt derom, men det skulde forundre mig, hvis ikke den høitærede Regering skulde kunne finde Midler, som kunde erstatte hele den Nedgang, som vilde medføres, naar haabe Sukker og Kaffe og de Stoffer, som nu her ere foreslaaede, skulde være toldsfrie, man ser jo, at Sukkeret og Kaffen løbe op til 5 a 6 Millioner. I de senere Aar — her taler jeg saadan i Almindelighed om disse Lovforslag, om Budgettet til Statskassen ligesom til de andre forskjellige Kasser — har det forundret mig, at den høitærede Regering ikke har kunnet se at finde saadanne Midler som f. Ex. alle vore Stove. Der har jo i de forskjellige Ministerier sidet Danmarks største og klogeste Jurister, og de sidde jo tilbels endnu her i Thinget, og det maatte jo for dem være en saa mageløs let Sag at faae en passende og retfærdig Stat sat paa dem. For ikke længe siden vide vi jo, at det var saadan, at naar en Ekv ikke kunde føde 25 Svin, var den rent fri, og naar noget Saadant er et Par Hundrede Aar gammelt, maa man indrømme, at det aldeles ikke er tidsvarende. Det gjør mig ondt, men jeg maa sige det høie Thing, at det staar for mig, som om Regeringen mangler enten Villie eller Evne til at lede saadanne Sager op som de gamle Stove. Naar man ser, hvorledes det har udviklet sig med dem siden, saavidt jeg husker, 1631, saa er det det Naad, jeg vil give Regeringen, at den leder saadanne Sager op, hvorved Budgettet kan faae de samme Penge, som man nu har, og jeg tror, at det vilde lette noget Forslagets Gjennemgang gennem hele Folkerepresentationen, jeg sigter nærmest til Folkethinget. Jeg har ikke saa stort imod dette, men jeg har kun undret mig over, at man ikke har andre Steder at lede op end dette Almindelige, Brændevin og The, som jo nok giver lidt, medens man saa Aar ud og Aar ind, ja man kan sige Aarhundreder ud og Aarhundreder ind, lader det Andet staa hen, især naar man veed, at den ærede Regering i sin Midte tæller saadanne Mænd, der maatte kunne lave et saadant Lovforslag om en saadan Gjenstand ligesaa let som om de andre. — Da Tiden er trukken saa langt ud, skal jeg foreløbig standse ved dette.

Formanden: Jeg finder det rigtigt her at afbryde Forhandlingerne, og vi fortsætte da imorgen Kl. 1¹/₂ med den samme Sag. Dags-